

Константин Величков

Часовникът

Часовникът на стената
цял ден вика: тик, тик, тик;
право мене на душата,
кат да би имал език,
тъй го слушам да хоргува:
мило дете, я стани,
тик, тик, времето минува,
да работиш се стегни.

Тик, тик, времето минува,
кой ме слуша и нехай,
не работи, а лудува,
люто после ще се кай.
Който лежи, който дреме,
по главата ще се бий,
работи, доде е време,
ум и разум придобий.

Който иска да добрува
нек се учи, дор е млад.
Тик, тик, времето минува,
не се връща нанаяд.
Бързо печели наука,
чуй, труди се, тик, тик, тик:
искаш ли, дете, сполука,
не губи ни един миг.

Пример взимай ти от мене,
тик, тик, ази не сеядя.
Трудът дава наслаждение,
тик, тик, бързам и летя.
Не оставяй за зарана,
що работиш в днешний час:
слушай, слушай, кат те каня,
слушай, слушай моя глас.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6411>]